

Verbonden in gebed Fraternité de Tibériade

*“Ga over heel de wereld en verkondig het Evangelie aan heel de schepping.” (Mar 16,15)
Zuster Faustina en zuster Anna tijdens de laatste avond van het Internationaal Jeugdkamp in
Litouwen*

Beste biddende vrienden,

Vrede en vreugde!

Uw God heeft u met vreugde gezalfd. (Ps 44) Deze zondag, half september, vierden we het jubileum van de geloften van broeder Benoît (25 jaar), broeder David en broeder Gilles (20 jaar) en broeder Vidas in Litouwen (10 jaar). Wat een vreugde om onze broeders te bedanken voor het geschenk van hun leven! Een ander jubileum

De eucharistie van het feest van 25 jaar

werd deze zomer in de Filippijnen gevierd. Het was de 25e verjaardag van de San Damiano gemeenschap in Sapang. We waren daar met broeder Emmanuel. Ik ontmoette een gemeenschap die sinds de dood van Nick in 2012 vele beproevingen heeft doorstaan en die erin geslaagd is hetzelfde verlangen te bestendigen om het evangelie te beleven en de meest kwetsbaren te bereiken. Verschillende voorbeelden van jonge beursstudenten hebben indruk op mij gemaakt, zoals Leo of Wilmer, wier gezinnen arm waren. Nu hebben ze een goede baan in de hoofdstad en helpen ze hun familie. Het is een solidariteit die in het dagelijks leven wordt beleefd. We gaven een paar blikjes sardines aan de

moeder van Adrien, en onze bijeenkomst was nog niet afgelopen of de sardines waren al bij de meest behoeftigen terechtgekomen. Aanbedding neemt een belangrijke plaats in: elke avond komen de jongeren samen voor dit unieke moment. Deze band tussen gebed en missie is bijzonder belangrijk in de kliniek. Ik was

Viktorija en de kinderen in de kapel van Sapang

erg blij om Viktorija weer te zien, die elke ochtend haar dag met het personeel begint met een gebed voordat ze de patiënten verwelkomt. Het verblijf eindigde met de jubileumviering. De jongeren slaagden erin met een toneelstuk terug te blikken door de coöperanten en de broeders en zusters van de fraterniteit, die voor het eiland een grote betekenis hebben gehad, na te bootsen. Broeder Emmanuel nam een speciale plaats in, omdat hij het project al 25 jaar begeleidt.

Broeder François en broeder Emmanuel met de kinderen van het dorp

Na een zeer missionaire zomer kwamen we allemaal samen in Lavaux voor een week van ontmoetingen. Deze broederlijke bijeenkomsten, die alle geprofeste broeders en zusters bijeenbrengen, vinden tweemaal per jaar plaats om de banden te verstevigen en onze bevragingen tussen de kapittels te voeden. We hadden opnieuw enkele goede sprekers van buitenaf om het thema “gezag” te behandelen. Het was belangrijk om onze geschiedenis te herbekijken en de momenten te herkennen en te benoemen waarin de uitoefening van de gehoorzaamheid niet gepast was. We eindigden de bijeenkomst met een positieve benadering van gehoorzaamheid. Gehoorzamen is zich engageren om Christus te volgen om de wil van de Vader te doen in iets dat leven geeft. Het is ook aanvaarding om binnen te treden in een beweging: die van Gods plan van liefde voor de wereld.

De hele Fraterniteit bij elkaar! Van linksboven naar rechts: zr. Agnès, zr. Bénédicte, zr. Anna, zr. Faustina, zr. Ieva Marija, Pauline, zr. Asta, Reinhilde, br. Cyrille, br. Frédéric, br. Séraphim, br. Bart, br. Roger, br. Janis, br. David, br. François B., br. Emmanuel, br. Vytautas, br. Luc, br. Joseph, br. Ivan, br. Joachim, br. Gilles, br. Benoît, Jules, br. François H., br. Marc, br. Michel.

Van linksonder naar rechts: zr. Dalia, zr. Colombe, zr. Myriam, Ieva, br. Bert, Gustave, br. Vidas, br. Simon, br. Benoît-Joseph, br. Gonzague, br. Jerry, br. Pascal.

Broeder Bart en Gilles tijdens de inhuldiging van het Kruis van Jeumont.

Het is in deze dynamiek dat Jules en Gustave op 29 september het noviciaat ingaan, terwijl Pauline, Ieva en Reinhilde op 4 oktober het noviciaat bij de zusters ingaan. De dag ervoor komt Tanguy naar het postulaat. Wij vertrouwen elk van hen toe aan uw gebeden, evenals zuster Benedicte die haar sabbatjaar voortzet en broeder Pascal die gevraagd heeft om zich een tijd terug te kunnen trekken. Gedurende

deze maand beleeft elke een gemeenschap een retraite, een gunstig moment om terug te keren tot het wezenlijke, wat belangrijk is in ons leven. Zo kunnen we onderscheid maken tussen wat prioriteit heeft en wat dringend is. Christus' prioriteit was naar Jeruzalem te gaan om de wil van zijn Vader te doen. Onze prioriteiten liggen in onze relatie met God. Het is aan ieder van ons om ze te benoemen zodat vrede voorrang krijgt op onrust. Dit is wat ik je toewens deze herfst.

Broeder François

INTERNATIONAAL KAMP IN BALTRISKES

Begin juli organiseerde de Fraterniteit in Litouwen een internationaal kamp voor jongeren van 16 tot 30 jaar. De laatste keer dat er een internationaal kamp was bij onze broeders in Baltriškės was in 2012, dus al tien jaar geleden. Dit jaar waren er ongeveer 250 jongeren, uit 15 verschillende landen: Litouwen, Letland, Estland, België, Frankrijk, Tsjechië, Hongarije,... en zelfs Mexico, Canada en Australië!

Avond met traditionele dansen

Het kampeleven bestond uit gebedstijden, onderricht, uitwisseling, workshops, handenarbeid, getuigenissen, en natuurlijk maaltijden en vrije tijd; met de mogelijkheid om te gaan zwemmen in het nabijgelegen meer. Ik leidde persoonlijk de Bijbelworkshops met Ieva

Moment in de kapel

(onze zuster postulante). Op de tweede dag nodigden we een zuster van de Assomptie — zuster Bénédicte — uit om met ons over de Bijbel te komen spreken. Dit gesprek maakte diepe indruk op mij. Zij trok een parallel tussen onze band met het Woord van God en onze menselijke relaties: in een menselijke relatie kunnen we nooit zeggen dat we de ander begrijpen, omdat zijn ervaring anders is dan de mijne, maar we kunnen hem wel beetje bij beetje leren kennen. Voor de Bijbel geldt iets soortgelijks: we kunnen haar nooit helemaal begrijpen, maar we kunnen onze kennis ervan verdiepen, om ons geestelijk leven te voeden.

In de tweede helft van het kamp splitsen we ons op in verschillende kleine groepen voor 48 uur, voor wat men Bijbeltocht noemt. De voorstellen waren zeer uiteenlopend. Van mijn kant ging ik met broeder Gonzague en enkele jongeren naar Vilnius. Daar behandelden we het thema van Gods barmhartigheid in de voetsporen van de heilige Faustina, die enkele jaren in deze stad woonde. We bezochten onder meer het klooster waar de heilige woonde, en het huis waar het eerste schilderij van de barmhartige Jezus werd geschilderd. We stopten ook bij de kapel waar dit schilderij momenteel hangt (die in Vilnius, want er is een tweede schilderij in Krakau, Polen). Ik werd bijzonder geraakt door deze plek, waar

Broeder Bert met de jongeren na het verplaatsen van enkele tonnen brandhout ;)

ook 24 uur op 24 eucharistische aanbidding is. We verbleven daar 20 minuten in stilte. Ik had de indruk dat iedereen daar een mooi moment beleefde.

Ik wil iedereen bedanken die ons heeft gesteund met hun gebed, waardoor de jongeren deze week veel mooie dingen hebben kunnen beleven.

Broeder Bert

Grote paradox voor dit kleine dorp Baltriskes dat zijn bevolking 40 keer heeft zien toenemen en zijn gemiddelde leeftijd drastisch heeft zien dalen! Het thema van het kamp, *“Ik zoek mijn broeders”*, had niet beter belichaamd kunnen worden! Onze paus herinnert ons eraan in *Fratelli Tutti: wij zijn geroepen om als broeders te leven, want dichterbij anderen komen is dichterbij God komen (en omgekeerd!)*. Tijdens het kamp probeerden we alles los te laten wat tussen ons en God staat en ons belemmert in onze ontmoeting. Het was ook mooi om zien hoe de verzamelde fraterniteit Tiberiade dit kamp droeg! Als in een mierenhoop krioelde het leven overal.

De omgeving was ook prachtig: wildenatuur en... HET MEER! Ik zeg tot mezelf: *“Als we met dezelfde verwondering naar elkaar zouden kijken zoals we naar dit landschap kijken, zouden we de wereld kunnen veranderen!”*

Een hoogtepunt voor mij was de Bijbeltocht: drie dagen in kleinere groepen met elk een ander thema. De mijne vond plaats in een klein Litouws dorpje. Bij aankomst werden we uitgenodigd om traditionele Litouwse dansen te dansen, want het was de feestdag van het land. Het thema was onderscheiding, in de spiritualiteit van de jezuïeten... Ik kreeg deze tijd als een geschenk. Het is een moment van heroriëntatie om wortel te schieten in het geloof, vragen te stellen en de broederschap te beleven binnen een kleinere groep.

Ik onthoud dat er in ons mens-zijn een dorst naar relatie is die ons bewoont en waardoor God ons bereikt! En is de jeugd niet de tijd om te luisteren naar deze grote verlangens voor ons leven?

Marie

VAN LA VERNA NAAR ASSISI

Ik droomde al lang van een pelgrimstocht. Met zuster Agnes vertrokken we na twee jaar wachten (vanwege de Covid) naar Italië, richting La Verna en Assisi. Op 11 juni vertrokken we liftend. Een eerste verrassende ontmoeting: ik sprak een man aan bij een benzinepomp en vroeg hem of hij ons een broodje kon aanbieden. Na een moment van verbazing laat hij er ons één uitkiezen. Als hij hoort dat we naar Assisi gaan, zegt hij tegen ons: *“Gaan jullie naar Carlo? Doe hem de groeten.”* Nu waren wij verrast! In gedachten zocht ik naar een Carlo die ik kende, en toen begreep ik dat hij het had over de

jonge heilige die onlangs in Assisi was aangekomen, Carlo Acutis. In feite was ook deze heer van plan daarheen te gaan om bij zijn graf te bidden, maar Covid weerhield hem daarvan. 's Avonds komen

Zuster Agnès, altijd klaar om te liften!

we aan in Chambéry: waar

gaan we deze eerste nacht slapen? Het was 21.00 uur, broodjes in de hand (aangeboden door een moslimfamilie die ons een lift had gegeven), gingen zuster Agnès en ik naar boven, naar het station. Ik zeg tegen haar: *“Kijk, ik ben te moe om nu onderdak te zoeken, kunnen we eerst eten en dan kijken we wel.”* Als we ons laatste stukje brood opeten, zien we een oudere dame de heuvel afkomen. Ik heb een gevoel: *“Je moet het haar echt vragen.”* Wat ik ook doe. Het is bij haar en haar man thuis dat we zo'n warm welkom vinden. De volgende dag, tijdens de zondagsmis, kregen we te horen dat we niet op een beter moment hadden kunnen komen. Een dag te laat en met een onverwachte tussenstop in Firenze kwamen we aan in La Verna. Hier ontving Franciscus de stigmata, te midden van enorme rotsen. Er wordt verteld dat ze splitsten toen Jezus stierf op Golgotha. We konden ook bidden op deze zeer indrukwekkende plek. In de vroege ochtend ontmoette zuster Agnes vier priesters die de mis vierden in de kleine kapel van de stigmata, die nog niet toegankelijk was voor het publiek. Ze was opgetogen en kwam verkwikt uit de mis. Wij beiden, onze ogen en harten gevuld met de schoonheid en diepte van deze plek, voelden het gebed in ons leven incarneren: de Heer is mijn rots en mijn verlossing! De volgende dag zetten wij onze tocht te voet op de hoogten verder (\pm 1100 meter), die ons verlost van de verzengende hitte die over Italië heerst.

Wat valt er nog meer te zeggen: Gods liefde, zijn Voorzienigheid, begeleidt ons. De landschappen zijn betoverend, vol geurige brem, weidse horizons, vlinders die aan onze voeten fladderen, kersenbomen vol met rijpe kersen, die bijna rijp zijn: we begonnen te sterven van hitte en dorst! Ik ga op de grond zitten en raap de kersen op die daar liggen, binnen handbereik. Hoe goed bent u, Heer! Op een weg die we een beetje gevaarlijk vinden, worden we “gered” en opgehaald door de bisschop van Gubbio. Bovendien vond hij voor ons onderdak voor de nacht in een nieuwe gemeenschap van vier zusters van het “*Kleine Testament van Sint Franciscus*”. De volgende dag, net toen mijn sandalen het begonnen te begeven en ik moe werd, zagen we een paar wandelschoenen aan een boom hangen bij een kapelletje van Onze Lieve Vrouw van Genade! Ik pas ze:

De ontmoeting met de zusters van het Kleine Testament van Sint Franciscus

ze passen mij perfect! Heer, u doet het geweldig! En dat is nog niet alles: 's avonds, in het Eremitage van San Pietro, waar we verblijven, biedt een pelgrim me haar eigen nieuwe sandalen aan! Na twee dagen lopen kwamen we Assisi binnen via het onderste deel van de stad, net voordat de poorten en de basiliek dichtgingen. Wat een genot om te bidden met Franciscus en Clara, en met Carlo Acutis. De volgende avond, na het bidden van de vespers in San Damiano, gingen we naar de Portioncula, een plaats die Franciscus zo na aan het hart lag, waar we deelnamen aan het bidden van de rozenkrans, gevolgd door een fakkelprocessie op het plein. Het gebed is vurig en zomers. Wat een vreugde om met zoveel mensen bijeen te zijn! We hebben mooie ontmoetingen en mensen vertrouwen hun familieleden toe aan ons gebed.

Om de stad Rome te bereiken, komen we door Spello: de straten van het dorp zijn bedekt met bloemen in alle kleuren ter ere van het feest van het Heilig Sacrament. Bussen komen overal vandaan! Wat een menigte! In Trevi stoppen we bij de gemeenschap Chemin Neuf, waar we een zeer gezellige tijd doorbrengen.

Op de laatste dag hebben we het genoegen deel te nemen aan een congres over de identiteit van bewegingen en nieuwe gemeenschappen in Rome. Dit maakt deel uit van het synodale proces van de Kerk en geeft ons er een voorproefje van.

Zuster Dalia

IN ASSISI OM TE LEREN...

Deze zomer was ik anderhalve maand in Italië. Het doel was Italiaans te leren als voorbereiding op de trainingen die ik later dit jaar in Assisi zal hebben.

Ik was eerst 3 weken in Assisi. Ik vind het altijd ongelooflijk om in een paar uur tijd zo gemakkelijk van de ene realiteit naar de andere te gaan. Twee uur vliegen, en hier ben ik in Italië. Bij een bezoek aan de Basiliek van Sint Franciscus, waar ik elke ochtend de mis bijwoonde, besepte ik hoezeer Franciscus een man was die bruggen bouwde: op menselijk, kerkelijk, maar ook artistiek en antropologisch vlak. De impuls die hij gaf aan zijn tijd ging veel verder dan zijn persoon.

Ik werd ontvangen door de kapucijnen, die zich op 50 meter van de basiliek bevinden. Elke dag vroeg één van de broeders aan tafel wat ik 's ochtends op de academie had geleerd of 's middags had gestudeerd. Ik werd vaak geplaagd met mijn Italiaans-Spaans. Ik werd geraakt door hun leven: hun nabijheid tot de mensen, hun eenvoud in omgang, van levenswijze, die zich vertaalt in een grote beschikbaarheid voor ande-

Onderricht voor de jongeren tijdens het Internationaal kamp in Baltriškės ren, het evenwicht dat voortdurend wordt gezocht tussen de missie (parochie, herberg, ontvangstgroepen...), het gebed, het handwerk of het intellectuele werk: ze hebben een kleine tuin waar ze wat fruit, groenten en kruiden verbouwen. Ik vind dit erg inspirerend. Zij deelden ook hun uitdagingen met mij. Het is echt heel verrijkend. Van tijd tot tijd ging ik 's avonds met enkele broeders mee voor een korte wandeling in de koelte van Assisi. Het was een mooi broederlijk moment en een mooie gelegenheid om Italiaans te spreken.

Er waren ook enkele leuke verrassingen van de Heer. Ik was uitgenodigd voor de tijdelijke geloften van drie kloosterbroeders uit Frankrijk, die bij ons in Lavaux een retraite hadden gedaan. Ik werd ook uitgenodigd voor de inkleding van drie anderen, die ook in Lavaux waren geweest, en met wie ik Italiaanse les had. Dit waren gelegenheden om samen en voor onze gemeenschappen te bidden, maar ook om een mooi moment en een pizza te delen met de families van de broeders.

Een andere leuke verrassing was dat we op 1 en 2 augustus het feest van de Vergeving van Assisi konden bijwonen. Onderdompeling in de Franciscaanse familie. Met grote vreugde vierden wij samen. Tussen twee gebedstijden in, gingen we met de vijf kapucijnen die ik ver-

gezelde, een ijsje eten. In 30 minuten tijd kwamen drie verschillende personen me vragen waarom ik blauw droeg! De kapucijnen namen het antwoord voor hun rekening, wat voor heel wat hilariteit zorgde op het plein: *“Hij is kleurenblind en kan het verschil niet zien tussen blauw en bruin; we hebben geloot en vandaag is hij blauw, morgen is het iemand anders...”* Eindelijk gaf ik de juiste uitleg. In Italië is alles goed om de discussie aan te knopen...

Broeder Séraphim bij het graf van de H. Pater Pio

Ik studeerde aan de Italiaanse taalacademie in Assisi. Het is een erg leuke school, met een erg familiale sfeer en een pedagogie die me goed ligt. Er zijn heel wat religieuzen en seminaristen uit de hele wereld, maar ook heel wat studenten (laten we zeggen die geen band hebben met het religieuze leven, of zelfs met het geloof). Dat is erg rijk voor de uitwisselingen in de klas. Met mijn klas vierden we het einde van de opleiding met een ijsje. Het was heel grappig om buiten de school te zijn en op straat te spreken in een ruw Italiaans (onze enige gemeenschappelijke taal). Dit deed sommige voorbijgangers glimlachen. Op dat moment, verrassing! Zuster Benedicte kwamen aan in Assisi. Het was een genoegen elkaar weer te zien! Het was fijn nieuws uit te wisselen en ook onze ervaringen te delen.

Daarna heb ik een week in Puglia doorgebracht, als een ‘vakantie-taalonderdompeling’. Ik had hier de tijd en de gelegenheid om Italiaans te blijven spreken, buiten de religieuze context, met mensen die ik niet kende. Ik moet toegeven dat ik opnieuw zeer geraakt was door de ontvangst. Omdat we niet ver van San Giovanni Rotondo waren, waar Pater Pio woonde, gingen we hem bezoeken. Deze ontmoeting was een onbeschrijfelijke genade.

Tenslotte heb ik een week als vrijwilliger doorgebracht op de Rimini Meeting (een grote bijeenkomst georganiseerd door de beweging “*Communio e Liberazione*”). Ik kan jullie verzekeren dat mensen verrast waren om bediend te worden door een religieuze, wat veel ontmoetingen mogelijk maakte. Dit is precies wat ik me herinner van deze bijeenkomst: er heerst een echte cultuur van ontmoeting, waarbij iedereen blijft wat hij of zij is, maar aanvaardt om met de ander mee te lopen. Een ontmoeting is altijd een bron van rijkdom, het is samen zoeken naar de waarheid, zonder haar ooit vast te houden. Iedereen is vrij om zijn eigen weg te gaan, in trouw aan wat hij of zij is.

Eindelijk is het doel bereikt, ik spreek bijna Italiaans!

Broeder Seraphim

EEN VRIEND VAN DE FRATERNITEIT GETUIGT

Mijn naam is Loïc en het is nu 12 jaar geleden dat ik de Fraterniteit Tiberiade ontdekte.

Als kind had ik een zeer moeilijke schooltijd (veel vernederingen). Ik besloot me toen aan te sluiten bij een sekte, omdat ik de indruk had dat ik bij een groep hoorde die me accepteerde zonder me te veroordelen. Maar deze vriendschap was voorwaardelijk. Ik was mezelf bijna kwijt, ik had een hart vol haat en wraak, ik had een cocon van mezelf gemaakt omdat ik me zo vaak afgewezen voelde. Maar toen kwam de maagd Maria me redden. Toen ik als kind een foto van Maria zag, zei ik tegen mezelf dat ik ook zo'n moeder zou willen heb-

Broeder Luc, de Maagd Maria en Loïc

“De mooiste onder de vrouwen!...”

ben. In mijn onwetendheid wist ik het niet, maar dat was ze altijd. Vijftien jaar later kwam ik haar toevallig tegen (voorzienigheid) en werd plotseling smoorverliefd op haar zoals men verliefd wordt op zijn eerste liefde. Een paar maanden later gooide ik alle voorwerpen en boeken weg die betrekking hadden op de ideologie die ik aanhing. Ik had niet gedacht dat de mooiste vrouw ter wereld, de koningin van het universum, mij zou komen zoeken, ik dacht niet dat ik het verdiende. Het was zo onwaarschijnlijk voor mij dat ze naar mij zou komen! Ik ontdekte dat ik haar kind was en wilde elke dag de vrucht van haar lichaam zijn. Ik ontdekte beetje bij beetje haar moederlijke, onvoorwaardelijke liefde! Eerst kon ik haar liefde voelen door alleen maar naar de foto te kijken. Toen namen de gevoelens af, wat me veel leed bezorgde, te midden waarvan mijn geloof groeide. Het was moeilijk te aanvaarden. Vandaag ben ik nog steeds smoorverliefd op Maria. Dank je Mama, mijn mooie liefde, ik hou van je met een onmetelijke liefde!

Ik ben de fraterniteit van Tiberiade zeer dankbaar dat zij mij hebben opgenomen als deel van hun uitgebreide familie. Een speciale dank aan broeder Bart, mijn geestelijke begeleider, en broeder Luc voor zijn broederlijke momenten. Ik kan niet alle namen van de broeders en zusters noemen; ik wil hen allen individueel bedanken. Bedankt voor deze eerste twaalf jaar van vriendschap. De weg is nog lang, maar zegt men niet dat bekering een leven lang duurt?

Inhuldiging van het Kruis van Jeumont op 17 december

Loïc

KALENDER VAN DE FRATERNITEIT

OKTOBER

Vr 30–Zo 2: WE San Damiano Jongeren (SDJ)

Do 6: Start-up in Brussel

Za 8: *Laudato Si*-dag

Di 10–Za 15: Nazarethweek (geen onthaal)

Zo 16: Zondag anders + Profetische gezinnen

Di 18: Broeders en zusters getuigen in het Jolimont Ziekenhuis

Woe 19–Do 21: Klassenretraite van Sint Stanislas uit Bergen

Za 22–Zo 23: WE voor kinderen van de oogst en zaaiers van het Evangelie

Za 22–Zo 23: voorbereidingsweekend WJD 2023 in Maredsous

Do 27: Herbronningsdag in Pondrôme

Vr 28–Zo 30: Kunst en gebed

Zo 30–Ma 1 nov: Allerheiligenweekend voor SDJ

NOVEMBER

Vr 4–Zo 6: Litouwse Familie – Gebedsgroep

Di 7–Zo 12: Vormingssessie voor beginnende broeders en zusters

Di 8: Start-up in Louvain-la-Neuve

Zo 13: Zondag anders

Di 14–Za 19: Nazarethweek (geen onthaal)

Do 17: Engagement SDJ in Louvain-la-Neuve

Za 19: Heilige Schrift

Do 24: Herbronningsdag in Pondrôme

Vr 25–Zo 27: Kunst en gebed

DECEMBER

Di 6–Vr 9: Missie naar het Lyceum H. Theresia van Avila in Avesnes.

Do 8: Start-up in Brussel

Zo 11: Zondag anders + Profetische gezinnen

Vr 16–Zo 18: Kunst en gebed

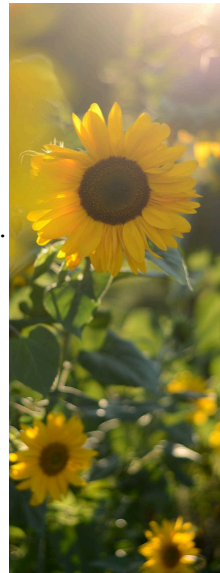
Za 17: Heilige Schrift

Ma 19–Za 24: Nazarethweek (geen onthaal)

Di 27–Vr 30: Kerstkamp voor de San Damiano Jongeren (SDJ)

JANUARI

Nazarethmaand (geen onthaal)

GEBEDSINTENTIES

1. Wij danken U, Heer, voor de gave van elke broeder en zuster en in het bijzonder voor Ieva, Pauline, Reinhilde, Gustave en Jules die hun postulaat afronden en het noviciaat aanvatten. Hun enthousiasme en verlangen naar U verlevendigt ons in ons gewijd leven. Zegen deze nieuwe fase en geef hen de gave om zich steeds meer te laten raken door uw liefde. Zegen ook zuster Ieva Marie en broeder Benoît die zich van harte inzetten als novicemeester(es). Dank u voor de vreugde om Tanguy te mogen verwelkomen voor het postulaat. Wij vertrouwen u zuster Benedicte toe, die haar sabbatjaar voortzet, en broeder Pascal, die gevraagd heeft om zich een tijdje terug te kunnen trekken.
2. We bidden tot u, Heer, voor Quentin en voor alle mensen die in de gevangenis zitten. Kom en toon u aan hen en laat hen uw barmhartigheid ervaren, zodat zij de weg naar het leven terugvinden.
3. Wij vertrouwen u, Heer Jezus, Gwendolyn en alle jongeren met pijn toe die worstelen om zin in hun leven te vinden. Zet mensen op hun pad die hen zullen helpen vertrouwen en hoop te vinden.
4. Wij danken u, Heer, voor Olena en haar kinderen die zeven maanden bij ons in Pondrôme hebben doorgebracht. Dank u voor hun getuigenis van geloof, moed en vrede. We hebben veel van hen ontvangen. Bedankt voor Irina en Viktoria, twee van hun tien kinderen, die zich net verloofd hebben. Dank U voor de kracht van het leven dat altijd een weg weet te vinden, zelfs te midden van beproevingen. Zegen hun verdere reis en hun zoektocht naar een woning in Duitsland.
5. Heer, de Prins van de Vrede, ontferm U over al die delen van de wereld waar geweld en oorlog heersen; kom en wek in de harten van al uw kinderen het verlangen om te werken aan vrede en het algemeen welzijn. Geef dat ieder van ons mag leven in een geest van permanente bekering en geworteld mag zijn in uw liefde.
6. Heer, kom en beantwoord de verwachtingen van Loïc en van alle jongeren die een gezin willen stichten.